

vedtaget, at der skulde foretages en Afstemning af mere begrænset Omfang, men fremfor alt blev Traktaten ikke vedtaget paa Betingelse af en Afstemning, men det høje Tings endelige Beslutning om Traktatens Antagelse eller Forkastelse blev henskudt til efter, at den af Tinget vedtagne Afstemning havde fundet Sted. Saa vidt jeg erindrer; betonedes jeg den Gang — jeg skulde i alt Fald betone det nu — at jeg for mit Vedkommende aldrig modtager nogen Beslutning — og jeg maa sige, hverken af Folketinget eller Lands-tinget —, som vil gøre Traktatens Antagelse eller Forkastelse afhængig af en foregaaende Afstemning. Det gaar jeg ikke ind paa, og jeg antager i øvrigt, at der ikke vil kunne findes nogen Minister, som vil kunne gaa ind paa det. Jeg mener derfor, at det høje Ting nu af sand Patriotisme bør stille sig paa dette Standpunkt: Enten bør Traktaten antages eller den bør forkastes. Skulde det — hvad jeg ikke haaber — indtræffe, at Beslutningen om Traktaten atter i denne Samling blev vedtagen i forskellig Form af de to Ting, saa vil, saa længe jeg er Minister, videre det indtræffe, at naar Amerika forlanger det, vil Ratifikationsfristen blive forlænget, og derved vil den for Øerne utaalelige — jeg kan tilføje for os byrdefulde og pinlige — Situation blive forlænget atter i det uendelige. Denne Stilling indtager jeg ikke, fordi jeg i nogen Maade vil være paastaelig eller tvinge noget igennem, men det er en simpel international Pligt. Det høje Ting maa erindre, at selve Traktaten indeholder intet om en Meningsstilkendegivelse fra Indbyggerne, om et Plebescit, om en Folkeafstemning i større eller mindre Omfang. Dette er, efter min Mening, yderst korrekt, fra første Færd af lige til nu af Amerika blevet betragtet som et indre dansk Anliggende, som er Amerika uvedkommende. Som Følge deraf kan Amerika, idet altsaa Afstemning ikke er en af Traktatens Betingelser, ikke indeholdes i Traktaten, med Følge gøre Krav paa et bestemt Svar, ja eller nej. Og jeg gentager, at saa længe jeg har den Ære at beklæde min nuværende Post, vil jeg gøre mit til at opnaa — og jeg vil fortsætte, indtil det opnaas — et bestemt Svar.

Med disse Bemærkninger tillader jeg mig paa det bedste at anbefale det fremsatte Forslag til Vedtagelse af det høje Ting.

Goos: Som den højtærede Konseilspræsident og Udenrigsminister har be-

mærket, har jo denne Sag foreligget for os i forrige Samling. Forslaget, som det nu foreligger, er ikke enslydende med det Forslag, som i Fjor blev stillet af Regeringen; det er stillet i den Form, hvori det i forrige Samling blev vedtaget af Folketinget, og indeholder altsaa nu et Forslag til Beslutning om en betinget Afstaaelse, en Afstaaelse, betinget af, at den bifaldes ved en almindelig Afstemning. Den højtærede Udenrigsminister har tillige mindet om, at dette Forslag, saaledes som det nu foreligger, ikke blev vedtaget i dette Ting. Der blev her vedtaget et Forslag om Sagens Udsættelse, indtil en Meningsudtalelse var indhentet fra Kolonialraadsvælgerne. Som Følge af denne Uoverensstemmelse mellem Tingene bortfaldt Sagen, Konventionen blev ikke vedtagen af Rigsdagen. Jeg tror, at det var den almindelige Opfattelse den Gang, at den Afstemning, som fandt Sted i dette Ting, betød en Forkastelse af Traktaten. Det var sikkert den almindelige Opfattelse, og det var i ethvert Tilfælde den højtærede Konseilspræsidents Opfattelse. To Gange — jeg tror i det sidste Foredrag, han holdt i denne Sag — udtalte han dette. Han sagde, at „der i Virkeligheden nu stemmes for eller imod“, at det i Virkeligheden var dette, der skulde afgøres, og senere udtaler han: „Det er ikke en Mellemsvej, man gaar, naar man stemmer for Mindretalsstillingen“ — den, som altsaa blev vedtagen — „men man stemmer for Konventionens Forkastelse“. Jeg tror derfor, at hvis denne almindelige og af den højtærede Konseilspræsident delte Opfattelse er rigtig, saa er det bestemte Svar, som den højtærede Konseilspræsident meget rigtigt fremhævede, at Amerika har Krav paa, givet ved den nævnte Afstemning: Konventionen er forkastet, Rigsdagens Samtykke er ikke givet. Men deraf vilde saa atter ganske naturligt følge, at Sagen definitivt er afgjort. Dette var jo ogsaa noget, som rent udvortes fulgte deraf, at der ikke kunde være Tale om ny Optagelse af Sagen, hvis den ældre Ratifikationsfrist blev bibeholdt. Det var noget, som man ogsaa maatte skønne var i alle de i Sagen væsentlig implicerede Personers Interesse. Alene denne Opfattelse af den stedfundne Afstemning kunde skaffe Øerne den Tryghed for deres Skæbne, som de med Rette beklagede sig over, at de mangle, saa længe Sagen staar hen i det uviste. Dette, at det var en endelig Afgørelse, der blev truffen, var ikke mindre af Betydning for de Mænd, som havde tilsagt Offentligheden